

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Pescuirea minunată.

Cât de mare nevoie am avea, ca pescuirea minunată de pe lacul Ghenizaretului să stea pururea înaintea ochilor noștri! Căci vieața noastră aproape întreagă se consumă în experiențe fără rezultat, în încercări fără reușită. Munca noastră abia ne aduce pâine uscată, necum să ne dea acele plăceri materiale și spirituale, la care, — așa credem noi, — am avea drept după efortul depus. Ne măcinăm în uniformitatea zilelor de lucru și în sfârșit devenim mașini, care n'au simțiri și nădejde, — care nu se cugă, nu voiesc nimic și nu se roagă.

Speranța noastră ca floarea atinsă de brumă se ofilește, țara visurilor noastre este devastată și în grădina splendidă a programelor de odinioară, salcia tristă al re-

nunțării nevoite își șoptește blestemul asupra mormântului voinței noastre. Această voință a murit demult. A fost ucisă de cruzimea anilor, de desnădejdea simțită la dispariția atâtor miraje, care ne-au arătat portul dorit și de credința noastră labilă.

Cât de mare este în simplitatea sa clasică figura lui Petru, care cu credință cuvenită blândului Dumnezeu-Mântuitor spune: „**Invățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimica nu am prins: dară după cuvântul tău voi arunca mrejea.**”

Și aruncând mrejea încă odată, a prins „mulțime multă” de pești.

Noi poate chiar numai încă odată ar trebui să aruncăm mrejea noastră și năzuințele noastre ar fi încoronate de succes. Dar noi nu mai avem perseveranța necesară, care izvoarește din nelimitata în-

credere în Dumnezeuul nostru. Noi, poate, nici nu auzim glasul dulce și dătător de curaj: „**Depărtează-o la adânc, și aruncați mrejele voastre spre pescuit.**”

Noi nu depărtăm corabia muncii noastre în adâncul apelor, nouă ne trebuie reușită imediată. Noi nu vrem ca munca noastră să ne aducă și foloase sufletești, noi nu privim Figura albă care ne zâmbeste așa de dulce și liniștitor lângă lacul Ghenizaretului.

Noi spunem lui Dumnezeu: „Dacă nu mi-ai ajutat acum, mai mult nu încerc, nu fac nimic.”

Iar în grădina splendidă a programelor de odinioară salcia tristă al renunțării nevoite își șoptește blestemul asupra mormântului voinței noastre...

Fraților, să privim Figura albă de lângă lacul Ghenizaretului și să o ascultăm!

Dr. Irina Berinde.

Crucea.

Pe vârful Golgotei glorios stă semnul sfânt al iubirei și al moralei creștine: CRUCEA; de pe lemnul ei în picături grase curge sângele cald al Mântuitorului, ca să spele sufletele păcătoase. Tragedia îngrozitoare a răscumpărării a zguduit natura întreagă: soarele strălucitor își ascunde fața inourată, blânda lună se întunecă, pământul se cutremură, trist se clatină maslinii, florile se îndoiesc ofilite, chiar și cântul paserilor tace, . . . plânge, se întristează totul.

Și omul ce face? Acolo stă sub cruce. Ură nebună clocoțește în sufletu-i infuriat: lui nu-i trebuie răscumpărare, îi trebuie păcat, și nu virtute, vrea să se lupte și nu vrea să iubească! Totuș, cine a făcut să fim fiii pierzării? Cine? Așa-i că omul? Cine a făcut să se năpăstuiască asupra noastră mânia dumnezeiască? Cine? Cine ne-a alungat în golăciune sufletească, în mizerie nesfârșită? Cine ne-a dejosit până la rușinea defaimării? Răspundeți, așa că omul? Și când mila nemărginită a lui Dumnezeu s'a îndurat spre omul chinuit de păcate și când L-a trimis pe Fiul său iubit, ca să restabilească în suflete imaginea defăimată a lui Dumnezeu și ca să înoiască legătura, — omul infuriat aruncă mânușa în fața lui Dumnezeu, mânușa trufiei: Eu vreau răsbol și nu iubire!

Totuși Dumnezeu a primit

jertfa Crucii ca răscumpărare pentru păcate.

* * *

Tragedia omului se începe de acolo, decând a scuturat jugul blând al lui Dumnezeu și și-a încărcat spatele cu sarcina păcatului: când a plecat de acasă pe acel drum trist, care l-a dus până la mâncarea porcilor. Dumnezeu în virtutea dreptății sale, a trebuit să pretindă satisfacție. Ori, puteți să credeți, că acel Dumnezeu, care îndeplinește planurile sale veșnice și veghiază asupra lor, privește nepăsător, cum îl atacă omul și cum desface și rumpe cu mâini îndrăznețe ițele hotărîrilor veșnice? Nicidecum! Între două a trebuit să aleagă: sau îl respinge dela Sine ca pe un luceafăr căzut sau îl răscumpără.

Dumnezeu l-a răscumpărat pe om. Cunoaștem istoria răscumpărării. Ingreunat cu mizeria păcatului rățăcea omul pe drumurile răutății. Asemenea bolnavului de moarte zăcea rănit și neputincios pe marginea șanțului. Au venit intemeietori de religii și filosofi, da de cumva vor pune în picioare omenirea, — înzădar. Mizeria păcatului, chinul conștiinței, durerea vieții, monstrul morții suspina, plângea, implora timp de mii de ani: vino ingerul legăturii cu Dumnezeu, crează odată pace, vino Mântuitorule dulce. Și Samaritanul milostiv s'a îndurat în sfârșit și a zis: iată viu! Și s'a scoborit din cer, a rupt contractul datoriei noastre pentru păcate; s'a dat pe sine pentru noi, pentru că așa a ce-

rut dreptatea lui Dumnezeu, așa a dictat iubirea lui nesfârșită.

Dacă nu credem cărților sfinte, mintea noastră ne spune, că Isus Hristos întru adevăr ne-a răscumpărat de blăstămii păcatului, pentru că a posedat toate cerințele răscumpărării: a avut putere — căci Dumnezeu a fost! dragoste nesfârșită — pentru că mai mare dragoste nimeni nu are, cași acela, care viața și-o dă pentru prietini săi; durerea, care a ajuns la culme, când având senzația părăsirii a strigat: Părinte, Dumnezeule, — pentru ce m'ai lăsat?

Înțelegem dar Calea Crucii și jertfa Crucii! „Iată Omul” spunea judecătorul roman, fără să înțeleagă rostul misterios și adânc al cuvintelor. El numai milă a cerșit dela mulțimea cu suflet împietrit, pentru aceea L-a expus așa defăimat și rușinat și a vorbit la inimă: priviți-L, cât e de sărac și chinuit, — „Iată Omul”! Om bun a fost, a iubit, bine a făcut, — iubiți-L și voi, sau cel puțin compătimiți-L! — Sărmane Pilat, amar te-ai îngelat! — „Iată Omul” este și cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, care așa ne vorbește: iată un Hristos v'am dat vouă, care nu se cruță, ci pentru voi își dă și ultima picătură de sânge. — „Iată Omul” este și cuvântul Mântuitorului, pe El îl doare apostazia sufletelor, îl doare, că în butul Crucii și al patimilor imense, atâtea suflete pier. „Bărbatul durerilor” se așează lângă cel sărac și îi zice: „Omule, Eu te mân-

tuiesc! Să mă copleșască fanatismul mulțimei, perfidia farizeilor, lașitatea lui Petru, ipocrizia lui Pilat, ironia lui Irod, desperarea tâlharului! — Să fie, ce va fi: jurământ călcat, nevinovăție căzută, prietenie îngelată, credință batjocorită, virtute zemflemisită, — eu iau, în locul tău, răspunderea asupra mea, pentru că „a venit Fiul omului, să caute pe cel ce era pierdut.“ — Și când a luat toate asupra Sa, atunci lumea s'a întunecat, — arătând, că ce întunecime a trebuit să fie în suflete, ca Răscumpărătorul să moară pe cruce. — Sau doară și pentru aceea s'a făcut noapte, atât de curând, ca Domnul Isus să rostească ultima sa rugăciune de sară, — ca mai puternic să se audă de pe Cruce: „mi-e sete“! — „Mi-e sete“ de suflete, de viață, de lume! Însătoșez îndurare, credință, nădejde, iubire, însătoșez pentru ei darul de a fi fiii lui Dumnezeu!

Pe Golgota lumină strălucește! Acum înțelegem taina adâncă a crucii! Acum știm pentru ce în fața lumii senzuale, delirante de amorul liber, turmentate, gălbejite în arta sa, — stă crucea?! Pricepem, pentru ce stă pe drumul luncos al păcatului, pe care lumea scofâlcită, cu pieptul degenerat se clatină amețit cătră nimicire?!

Înțelegem acum, pentru ce decorează crucea coroana regală și perețele cociubei săracilor?! Pentru că Isus s'a scoborit de pe Cruce și a plecat în lumea amețită. Trece pe

lângă muzee, teatre, sale de dans, clinici, sanatoare, ospicii, privește și vede realitatea; se cutremură în internul său și plânge, cași oarecând asupra Ierusalimului. Cutreeră sanctuarele familiare: cu parchet și cu dușumele de lut; și își afișază icoana capului încununat cu spini. Acopere ranele lumii în putrefacție cu ranele sale înfocate; răcorește fruntea arzândă de febra tinereței, împăspătează crinii sufletelor de fecioare caste cu roua harului și cu iubire vorbește către toți: O, voi toți, cari treceți pe aici, priviți la mine.

Noi nu putem fi mai nesimțitori, cași criminalul, care a plâns lângă Isus, nici sufletul nostru nu este mai împietrit, ca stanca despicață?! Isus își varsă sângele, dela noi se cer lacrimi de pocăință. Se cere, să-L urmăim pe calea crucii.

Mismar.

Onoratul Ioan Mihalyi fiind hirotonit întru preot în ziua de 13 Septembrie de Excelența Sa Episcopul Dr. Alexandru Rusu din Baia-Mare, a fost numit la parohia Ferești-Cornești din districtul protopopesc al Sighetului, în locul onoratului Iosif Fucec, penzionat. Noul preot a fost introdus în parohie în ziua de 16 Septembrie de Reverendisimul Ilariu Boros vicar, protopopul districtului. Atât noul preot, cât și credincioșii au manifestat îndestulare reciprocă.

Noului preot dorim spor la muncă.

Convocator

Membrii Reuniunii de misiuni se convoacă prin aceasta din partea comitetului central la **adunarea generală anuală** a Reuniunii, care se va ține în Baia Mare (Localul Casinoului, str. Crișan no. 18) la 27 Septembrie c., orele 15 (3. p. m.) cu următorul program:

1. Invocarea Spiritului Sfânt.
2. Vorbirea de deschidere a președintelui.
3. Raportul secretarului
4. Raportul casierului.
5. Eventuale propuneri. (Conform art. 37 al Statutelor, acestea trebuie prezentate în scris cu cel puțin trei zile înainte.)

Baia Mare la 12 Septembrie 1934.

Președintele comitetului central:

LUDOVIC VIDA.

Adunarea preoțască din districtul protopopesc al Sighetului s'a ținut în ziua de 13 Septembrie în Sighet. Cu excepție — alor vre-o câțva preoți bolnavi — s'au prezentat toți preoții din district. S'au desbătut chestiuni diferite, între cari și intensificarea pastorației.

Pentru de a face o propaga-
gandă cât de mare cărții:

Tânărul de caracter

(de Dr. Tugomir Toth, în românește de Dr. Ilie Daianu, Presa Bună, Iași), — mai dăm un capitol frumos din aceasta carte prețioasă.

Cum se prind maimuțele.

Negrii din Africa prind cu istețime maimuțele. Ei leagă bine de un arbore un sac de piele plin cu orez, hrana preferată a lor. Gura secului e numai cât încape mâna. Biata maimuță își vâra laba în sac, își umple palma de orez, când să și-o scoată însă, așa plină n'o mai poate scoate, căci îi este prinsă. Negrul care stă pitit după o tufă o prinde. Ar fi destul să lase prada și ar fi scăpat, dar mai bine piere în capcană, decât să lepede pumnul de orez.

Bagă de seamă să nu cazi și tu în robia neagră de dragul banului. Recunosc că fără bani nu putem trăi; chestiunea însă este, că trebuie să avem grije ca demonul banului să ne fie el slujitor; dar nu să-l slujim noi pe el. Când moare cineva, lumea se întreabă: ce avere a lăsat oare? Ar trebui să-l întrebe așa: câte fapte bune a săvârșit ca avans pentru cer?

Oricât de bogat ai fi, cât îi lumea nu-i trăi!

Spiritul omenesc a știut subjuga și înfiera multe puteri mai grozave, cum este electricitatea, aburul; oare spiritul creștinesc să nu poată subjuga demonul banului, în slujba scopurilor sale nobile?

Nu strică să-ți amintesc, cât de stricăcios poate să fie pentru caracterul moral al omului

și jocul pe bani. Jocul de cărți, n'aș voi să-l văd la tine nici chiar când nu este pe bani. Este o trecere de vreme, din care n'ai nici un folos. Studenții petrecând mult din timpul lor șezând, distracția lor se cere să fie împreună de mișcare. Jocul de cărți pe bani n'icând nu se poate admite la un elev serios. Compania de cartofori vânători de bani, oricât de selectă ar fi, nu este pentru omul de caracter serios.

Risipa banului câștigat cu atâta muncă și osteneală, este un lucru complet fără de suflet, față de părinți. De aceea nu te întinde mai mult decât, și-i plapoma. Să știi dinainte că mai multe cheltuieli decât venitori, duc la peire.

Calendar săptămânal.

23 — 29 Septembrie 1934.

23. Dumineca I. d. In. sf. Cruci. (Ap. II. Cor. 6, 1. Ev. Luca 5, 1) Con. sf. Ioan Botezătorul.

24. Luni M. Tecla

25. Marți M. Eufrosima † 460

26. Mercuri Mutarea Sf. Ioan Evg.

27. Joi M. Calistrat † 305

28. Vineri C. Hariton

29. Sâmbătă. C. Ciriac † 555.

„Iară ca împreună lucrători vă rugăm, ca să nu primiți darul lui Dumnezeu în deșert, căci zice: „în vreme primită te-am ascultat și în ziua mântuirii și-am ajutat: iată acum e vreme bine primită, iată acum e ziua mântuirii.”

Nedând nimănui nici o zmințeală, ca slujba noastră să nu se defaime, să ne arătăm întru toate ca slugile lui Dumnezeu, cu multă răbdare în necazuri, în nevoi, în strâmturări. . .” II Cor. 6, 1—4.)